

Datum van
inontvangstneming

:

25/07/2016

Zaak C-348/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

22 juni 2016

Verwijzende rechter:

Tribunale di Milano (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

14 juni 2016

Verzoekende partij:

Sacko Moussa

Verwerende partij:

Commissione Territoriale per il riconoscimento della Protezione internazionale di Milano

TRIBUNALE DI MILANO (rechter in eerste aanleg Milaan, Italië)

[OMISSIS]

geeft de navolgende

BESCHIKKING

VERZOEK OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING VAN HET HOF

[OMISSIS]

1. HOOFDGEDING

Sacko Moussa, geboren te Diema in Kayes (Mali), op 4 maart 1995, behoort tot de etnische groep Soninke en belijdt de islamitische godsdienst. Sacko heeft op 5 januari 2015 zijn land van herkomst verlaten en is op 20 maart 2015 in Italië

aangekomen. Na zijn aankomst op het Italiaanse grondgebied heeft hij onverwijld een asielaanvraag ingediend. De Commissione Territoriale per il riconoscimento della protezione internazionale (territoriale commissie voor de erkenning van de internationale bescherming) van de Prefettura di Milano (prefectuur van Milaan) heeft Sacko gehoord. Bij een op 5 april 2016 aan verzoeker meegedeelde bestuursbeslissing heeft de commissie besloten niet in te gaan op het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Het interview van verzoeker heeft uitgewezen dat: alvorens naar Italië te komen, Sacko als landbouwer werkte, in zijn land van herkomst, meer bepaald in het dorp waar hij woonde; bij de dood van zijn vader (in 2003), zijn problemen met de broers (gemeenschappelijke vader, maar verschillende moeder) ontstaan, meer bepaald betreffende de erfenis. De meningsverschillen brachten hem ertoe het dorp te verlaten om vanaf 10 februari 2004 bij zijn oom te gaan wonen. Sacko is gedurende twee jaar bij het familielid gebleven en is daarna vertrokken en naar de stad Kayes gegaan. Daar is hij van 2006 tot 2015 gebleven, waar hij dakloos was en dankzij de aalmoezen overleefde die hij van voorbijgangers ontving. De ernstige situatie van verval bracht hem er uiteindelijk toe uit Mali weg te trekken.

De commissie heeft die informatie verzameld en ambtshalve onderzoek gedaan, waarna zij Sacko de status van vluchteling of begunstigde van de subsidiaire bescherming heeft geweigerd. De commissie heeft vastgesteld dat er enkel economische gronden waren en dat er geen *fumus persecutionis* was.

Bij een op 3 mei 2016 ingesteld beroep heeft Sacko, bijgestaan door zijn advocaat, de weigering van de commissie voor de onderhavige rechter aangevochten. Hij heeft de gronden van zijn verzoek herhaald en daaraan, evenwel op abstracte wijze, een algemene beschrijving van de situatie in Mali toegevoegd, zonder op enigerlei wijze een verband te leggen met de persoonlijke toestand van verzoeker.

[Or.2]

[1.1] Het beroep komt als kennelijk ongegrond voor.

De status van vluchteling kan worden toegekend aan de vreemdeling die een gegronde vrees heeft vervolgd te kunnen worden bij terugkeer in het land van herkomst (artikel 1, Verdrag van Genève, 28 juli 1951; v. 1. 24 juli 1954 nr. 722); meer bepaald kan de status van „vluchteling” worden toegekend aan een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil invoeren [artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95/EU; wetsdecreet nr. 8 van 21 februari 2014]. De beoordeling van het verzoek verloopt in „samenwerking” met de verzoeker in twee fasen (arrest [C-277/11](#), 2012, punt 64, van het Hof): de eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen;

de tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming is voldaan; beide fasen strekken ertoe het bestaan van een concrete fumus persecutionis na te gaan, hetgeen bij politiek asiel wordt verondersteld (het bestaan van daden van vervolging, die voldoende ernstig zijn, wegens hun aard of frequentie, waardoor zij een ernstige schending van de fundamentele mensenrechten zijn, meer bepaald die rechten waarvoor geen enkele afwijking is toegestaan, in de zin van artikel 15, lid 2, EVRM). De samenwerkingsplicht verplicht de rechter om te beoordelen of de verzoeker alle redelijke inspanningen heeft geleverd om zijn verzoek te onderbouwen en of alle relevante elementen waarover hij beschikt zijn overgelegd en of er een afdoende motivering is voor het eventueel ontbreken van andere belangrijke elementen [OMISSIS]; de rechter beschikt bovendien over gediensstige onderzoeksbevoegdheden [OMISSIS] en kan zich voor zijn beslissing baseren op informatie uit documenten en rapporten van niet-gouvernementele organisaties [OMISSIS]; enerzijds is de bewijslast die op de verzoeker rust in het kader van de betwisting van de status van vluchteling in het algemeen lichter, maar anderzijds is de verzoeker van de bescherming niet helemaal vrijgesteld van de bewijslast. Aldus moet het bewijs worden geleverd, weliswaar rekening houdend met de moeilijkheden die er kunnen zijn bij een gedwongen en geheim vertrek [OMISSIS]. De toepassing van alle hierboven beschreven beginselen leidt in de onderhavige zaak tot de vaststelling dat de nodige feitelijke elementen voor de status van vluchteling in werkelijkheid zelfs niet zijn aangevoerd; het is verzoeker zelf die aangeeft minstens van 2003 tot 2015 in het land van herkomst te hebben geleefd, zonder enig risico betreffende de politieke instabiliteit, en hij heeft meer bepaald zelf verteld wegens zijn extreme armoede te zijn vertrokken. Bovendien is in de onderhavige zaak een specifieke aanvoering van de feiten bijzonder belangrijk, en minstens moet de situatie in Mali op basis van internationale bronnen worden onderzocht (bijvoorbeeld Verenigde Naties – Veiligheidsraad: Rapport van de Secretaris-Generaal betreffende de situatie in Mali 9 juni 2014, beschikbaar voor lezing op ecoinet, http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1403085621_nl441729mali.pdf).

[1.2] In het licht van de hierboven beschreven informatie blijkt dat het beroep, ook het verzoek sub specie om subsidiaire bescherming, kennelijk ongegrond is. Een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op *ernstige schade*, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, kan als „*persoon die voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt*” worden erkend [artikel 2, onder f), richtlijn 2011/95/EU]. „Ernstige schade” bestaat uit: a) de doodstraf of executie; b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de

persoon van een burger als gevolg [Or.3] van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De vereiste van individuele dreiging moet worden begrepen in het licht van de richtlijnen voor de uitlegging in de rechtspraak van het Hof, volgens welke, opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, en bij wijze van uitzondering een dergelijke bedreiging kan worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (arrest van het Hof van 17 februari 2009 in zaak C-465/07, Elgafaji); de nationale rechtspraak sluit daarbij aan [OMISSIS]. Welnu, betreffende verzoeker zijn de voorwaarden niet vervuld, zoals blijkt uit wat hij tijdens het gehoor zelf heeft verteld.

[1.3] Ten slotte is (met zekerheid na het onderzoek) gebleken dat Sacko een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend wegens zijn eigen extreme armoede. Het louter arm zijn rechtvaardigt zelfs geen voorlopige maatregelen als de humanitaire bescherming die in het nationale recht is voorzien. [OMISSIS]. De rechtbank is van oordeel dat het beroep de plano kan worden afgewezen, zonder dat de verzoeker opnieuw moet worden gehoord.

2. TOEPASSELIJKE BEPALINGEN VAN NATIONAAL RECHT

In het nationale recht is gevolg gegeven aan de vereisten van de Uniewetgever. Op het gebied van internationale bescherming is voorzien in een bestuursfase – in het kader waarvan een college van experts het verzoek onderzoekt, na de verzoeker te hebben gehoord – en een gerechtelijke fase, in het kader waarvan de ontevreden verzoeker de negatieve beslissing van het bestuursorgaan betwist. De rechtbank is van oordeel dat de rechter, in de gerechtelijke fase, het beroep kan toekennen of afwijzen zonder noodzakelijkerwijs de verzoeker te horen, als hij reeds door de door de Italiaanse Staat met de onderzoeksprocedure belaste beslissingsautoriteit is gehoord. Die oplossing is meer bepaald van toepassing wanneer het verzoek kennelijk ongegrond is. Dit oordeel is op gezaghebbende wijze door de Suprema Corte di Cassazione (hoogste rechterlijke instantie) bevestigd [OMISSIS] [, welke] immers heeft geoordeeld dat „op het gebied van de procedure voor de internationale bescherming, er geen verplichting is voor de rechter om de asielaanvrager te horen” [OMISSIS]. Het is nuttig de volgende elementen uiteen te zetten om tot die conclusie te komen. Artikel 19 van wetsdecreet nr. 150 van 1 september 2011, in de versie als gewijzigd bij wetsdecreet nr. 142 van 2015,

bepaalt uitdrukkelijk dat het door de asielaanvrager ingestelde beroep binnen de „zes maanden” moet worden behandeld. Teneinde de bepaling betreffende de behandeling binnen een zo korte tijd daadwerkelijk uitvoerbaar te maken, heeft het wetsdecreet van 2015 een nieuwe bepaling ad hoc ingevoerd, die thans in artikel 19, lid 9, van wetsdecreet nr. 150/2011 als volgt luidt: „binnen de zes maanden na de instelling van het beroep beslist de rechtbank, op basis van de elementen die voorliggen op het moment van de beslissing, bij beschikking tot afwijzing van het beroep of tot toekenning aan de verzoeker van de status van vluchteling of van persoon die subsidiaire bescherming geniet”. Deze nieuwe bepaling vervangt de vorige en voert een „nieuwe beslissingsmodule” in, te weten de „behandeling de plano” op basis „van de stukken die voorliggen op het moment van de beslissing”. Dit betekent dat, in tegenstelling tot in de procedure voorzien in artikel 19, lid 6, van wetsdecreet nr. 150 van 2011, de rechter direct kan overgaan tot afwijzing of toekenning van het beroep, meer bepaald wanneer hij van oordeel is dat de **[Or.4]** uitkomst van de behandeling van de zaak dezelfde zou blijven ondanks een nieuw gehoor van de verzoeker. Het gaat hierbij in wezen om de reeds in andere contexten toegepaste uitlegging volgens welke het preventief instellen van een debat overbodig is, wanneer concreet blijkt dat dit een procedurehandeling is die geen enkele invloed op het oordeel heeft [OMISSIS]. Die uitlegging moet meer bepaald worden gevolgd wanneer de bestuurlijke afwijzing van het verzoek onvermijdelijk blijkt omwille van de kennelijke ongegrondheid ervan. Het door de Suprema Corte per il giudizio di Cassazione (hoogste rechterlijke instantie) uiteengezette beginsel is in dergelijke zaken van toepassing: in geval van een cassatieberoep dat prima facie ongegrond is, blijkt het overbodig, ook al zijn de vereisten vervuld, een termijn vast te stellen voor het houden van een debat, aangezien de toekenning daarvan zou leiden tot, naast een verhoging van de kosten, een verlenging van de termijn voor het oordeel, zonder enige bijdrage tot het waarborgen van de procesrechten van de partijen [OMISSIS]. Een schending van de rechten van verdediging is niet aan de orde, aangezien de verzoeker al zijn argumenten in het inleidende verzoekschrift heeft uiteengezet. De overheid ondervindt als verweerster geen schade, aangezien de bestreden handeling ongewijzigd blijft en het vonnis in haar voordeel wordt uitgesproken. Die uitlegging, die op artikel 19, lid 9, van wetsdecreet nr. 150 van 2011 is gebaseerd en een oordeel de plano in de zaak toestaat, is ook verenigbaar met het historisch en feitelijk kader van de onderhavige zaak. Het is geweten dat de wetgever de huidige situatie als „*noodtoestand*” aanmerkt en minstens bij de bepalingen van artikel 18 ter van wetsdecreet nr. 83 van 2015 (omgezet in wet nr. 1.132 van 2015) een uitzonderlijk plan heeft ingesteld voor de toewijzing van magistraten bij de Italiaanse rechtbanken teneinde met een verhoging van het aantal procedures voor internationale bescherming te kunnen omgaan [OMISSIS]. Alleen al de Tribunale di Milano (rechter in eerste aanleg Milaan, Italië) heeft in de periode 2013/2015 een verhoging gekend van 260 (2013) tot ongeveer 1200 (2015) verzoeken. Ook met de economische gevolgen van de instelling van een (onnuttig) debat voor het stelsel van ondersteuning voor de asielaanvragers moet rekening worden gehouden: de „verlenging” van de procedure – die als ad acta

kan worden omschreven – om tot een afwijzing van het beroep te komen, die van het begin af aan evident bleek, leidt tot een grote verhoging van de kosten voor de schatkist. De verzoekers hebben immers toegang tot rechtsbijstand op kosten van de Staat, als voorzien door het nationale recht, [OMISSIS] en de verlenging van de procedure leidt tot de verhoging van de vergoeding voor de raadsman die hen bijstaat [OMISSIS]. Deze uitlegging van het hierboven vermelde artikel 19, lid 9, is volgens de onderhavige rechtbank niet strijdig met de gemeenschappelijke asielpcedure van de Unie, die volgt uit richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad. Het is immers van belang eraan te herinneren dat het beginsel van „spoed” aan de basis ligt van de procedure die voorligt, getuige daarvan overweging 18, die bepaalt dat *„het in het belang [is] van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling”*. Overweging 19 voorziet nog duidelijker in een versnelling van de beslissing *„in welbepaalde omstandigheden, wanneer een verzoek waarschijnlijk ongegrond is”*. Het is geweten dat die uniforme Europese procedure zelfs uitdrukkelijk gevallen van afwijzing zonder onderzoek van de grond van de zaak toestaat, wanneer de vorderingen van de asielaanvrager enkel worden herhaald: overweging 36 bepaalt dat het in dergelijke gevallen *„onevenredig [zou] zijn de lidstaten te verplichten een nieuwe volledige onderzoeksprocedure te volgen. In die gevallen moeten de lidstaten een verzoek als niet-ontvankelijk kunnen afwijzen op grond van het beginsel van het gezag van gewijsde”*. Wie de procedureregels (zie de artikelen 12 en 14 van richtlijn 2013/32) in detail bekijkt, ziet dat zij inderdaad, ten gunste van de verzoeker voorzien in de waarborg dat hij wordt gehoord, via een onderhoud, afgenomen door de beslissingsautoriteit belast door de lidstaat met het onderzoek van het verzoek; maar dat gehoor is niet verplicht bij de beroepsprocedure voor de rechterlijke instantie tegen de beslissing van de beslissingsautoriteit. Integendeel, het [Or.5] Unierecht voorziet uitdrukkelijk in de beperking van een aantal rechten en waarborgen, wanneer blijkt dat het beroep van de verzoeker, op geen enkele wijze kan worden toegekend: er dient bijvoorbeeld rekening te worden gehouden met artikel 20, lid 3, van de richtlijn: *„de lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep van de verzoeker volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft”*. Een specifieke regel is ook voorzien in artikel 42 van richtlijn 2013/32 (ook al gaat het daarbij om het voorafgaand onderzoek): lid 2, onder b), bepaalt dat lidstaten in hun interne recht regels kunnen voorzien die *„het voorafgaande onderzoek toestaan op grond van uitsluitend schriftelijke toelichtingen zonder persoonlijk gehoor”*. Het idee dat een rechter de plano kan oordelen wanneer het verzoek kennelijk niet-gegrond is, na lezing van het beroep van de verzoeker en onderzoek van de overgelegde bewijsstukken, is – volgens de onderhavige rechter – immers ook verenigbaar met de door artikel 46 van richtlijn 2013/32 vereiste „effectiviteit” die, in het Italiaanse recht, vaste vorm krijgt – inzake een beslissing de plano – niet in „het gehoor”, maar wel in de

volledige herbeoordeling van de reeds door de territoriale commissie onderzochte stukken.

3. TOEPASSELIJKE BEPALINGEN VAN HET UNIERECHT

De materie van de internationale bescherming is op Europees niveau geregeld door verschillende (en belangrijker) gemeenschapsregels. De onderhavige rechter is zich ervan bewust dat bij de uitlegging van die teksten het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 het grootste belang heeft, aangezien het de „hoeksteen vormt van het internationale rechtsstelsel ter bescherming van vluchtelingen” en de hele regelgeving, met inbegrip van de Europese, in het licht daarvan moet worden uitgelegd (arrest van het Hof van 2 december 2014, blz. 45). Inzake de voorwaarden voor de toekenning van de internationale bescherming dient te worden verwezen naar richtlijn 2011/95, omgezet bij wetsdecreet nr. 8 van 2014; bij die Europese regeling is, zoals is geweten, richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 ingetrokken, in Italië omgezet bij wetsdecreet nr. 251 van 19 november 2007. Aangaande de erkenningsprocedure is de reeds aangehaalde richtlijn 2013/32/EU van belang, waarbij richtlijn 2005/85/EG is ingetrokken en die in Italië is omgezet bij wetsdecreet nr. 142 van 2015, tot wijziging van onder andere wetsdecreet nr. 25 van 2008. Tot slot zij ook verwezen naar richtlijn 2013/33/EU (inzake opvang) en verordening EU nr. 604 van 2013, inzake jurisdictie. Betreffende de onderhavige zaak, expliciteert richtlijn 2013/32/EU niet (wat zij ook niet zou kunnen betreffende het nationale recht van elke Staat) of het gehoor, in de rechterlijk fase, al dan niet achterwege kan worden gelaten bij beslissingen *de plano*, op grond van de duidelijke niet-gegrondheid van het verzoek.

4. MOTIVERING VAN DE PREJUDICIELE VERWIJZING

De onderhavige rechter oordeelt dat een prejudiciële verwijzing voor uitlegging noodzakelijk is. De onderhavige rechterlijke instantie is immers van oordeel dat er twijfels zijn inzake de verenigbaarheid van de aangehaalde nationale regeling (zoals uitgelegd door de Suprema Corte en de onderhavige rechter) en het Unierecht. Die twijfels wegnemen is duidelijk relevant voor het beslechten van deze zaak: als de *beslissing de plano* betreffende het beroep verenigbaar is met het Unierecht, kan de onderhavige rechter de zaak louter op basis van het beroep van verzoeker behandelen, zonder verzoeker te horen; als de wijze van beoordelen bij een „beschikking *de plano*” strijdig met het Unierecht is, dan moet artikel 19, lid 6, van wetsdecreet nr. 150 van 2011 worden toegepast, als bindende beslissingswijze, en moet een terechtzitting worden vastgesteld om verzoeker opnieuw te horen. De onderhavige rechtbank heeft op dit punt hierboven aangegeven voor de optie van de verenigbaarheid met het Unierecht te kiezen; maar, zoals is geweten, is de uitlegging van het Unierecht een voorbehouden bevoegdheid van het Hof. Bovendien zij erop gewezen dat er in het nationale recht meerderheidsstandpunten bestaan inzake de uitlegging die zich verzetten tegen de

toelaatbaarheid van beslissingen de plano; die standpunten verwijzen uitdrukkelijk naar het harmoniserende Unierecht en gebruiken aldus dezelfde rechtsgrond om tot een conclusie te komen die is tegengesteld aan die hierboven. Ter ondersteuning van de stelling van onverenigbaarheid met het Unierecht, worden meer bepaald de volgende rechten aangevoerd: het recht op een „daadwerkelijk rechtsmiddel”, op een „volledig onderzoek” van „zowel de feitelijke als juridische gronden” (artikel 46, lid 3) – waarbij de daadwerkelijkheid en **[Or.6]** volledigheid het horen van de verzoeker lijken te vereisen – en het recht van de „verzoekers [...] om op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel” (artikel 46, lid 5) – dit recht lijkt net te worden toegekend om de verzoeker toe te staan mee te werken aan een volledig onderzoek door de rechterlijke instantie, door het uiteenzetten van de redenen waarom hij om bescherming verzoekt. Het antwoord op de vraag inzake de toepassing van het hier onderzochte Unierecht heeft ook een relevant gevolg voor het nationale Italiaanse recht, aangezien het gevolgen heeft voor de organisatie van de procedures van internationale bescherming, voor de duur van de behandeling en voor de manier waarop de middelen worden beheerd.

De onderhavige rechtbank weet dat elke lidstaat zijn volledige soevereiniteit behoudt inzake het invoeren van nationale procedures die de beschermingsrechten die op Europees niveau worden erkend, moeten naleven; welnu, met deze verwijzing wordt het Hof niet gevraagd zijn eigen bevoegdheid te overschrijden, maar wel te oordelen of Italië, met zijn wijze van beoordeling van asielaanvragen, sub specie van de afwijzing de plano zonder de verzoeker na de beslissingsautoriteit opnieuw te horen, al dan niet de doelstellingen van richtlijn 2013/32/EU of haar op dit gebied bindende harmoniseringsregels schendt.

5. VERSNELDE PROCEDURE

Indien mogelijk, wordt op grond van het Statuut van het Hof verzocht deze zaak volgens de versnelde procedure te behandelen, rekening houdend met de aard en de uitzonderlijke omstandigheden van de onderhavige zaak, die een snelle behandeling vereisen.

OM DEZE REDENEN

wordt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vraag gesteld:

Moet richtlijn 2013/32/EU (in het bijzonder de artikelen 12, 14, 31 en 46) aldus worden uitgelegd dat zij niet in de weg staat aan een procedure als de Italiaanse procedure (artikel 19, lid 9, van wetsdecreet nr. 150 van 2011), waarin de rechter die is geadieerd door de asielaanvrager – wiens verzoek, na een volledig onderzoek met gehoor, door de met het onderzoek van asielaanvragen belaste administratieve instantie is afgewezen – het beroep in rechte meteen mag verwerpen, zonder de verzoeker opnieuw te moeten horen, wanneer het beroep kennelijk ongegrond is en de afwijzing van de administratieve instantie niet ongedaan kan worden gemaakt?

SCHORST de behandeling van de zaak tot de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

[OMISSIS] Milaan, 14 juni 2016

[OMISSIS]